

A Főnix-plakett kitüntetettje

Amint arról korábbi lapszámunkban beszámoltunk, a magyar egészségügy napján dr. Kővári Mária doktornő kapta a Főnix-plakettet, amelyet minden évben egy olyan XVI. kerületben dolgozó orvos vehet át, aki példaértékű életutat tudhat magáénak. Erről az útról kérdeztük a kitüntetett radiológust.

– Budafokon születtem 1938. december 30-án. A tanulás nem okozott gondot, így a Veres Pálné Gimnáziumban érettségiztem színtiszta kitűnő bizonyítvánnyal. Igen erős csapat voltunk, mert a 19 fős osztályunkból 17-en bejutottunk valamelyik egyetemre. Én a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre felvételiztem, ahova maximális pontszámmal jutottam be, és 1963-ban szereztem diplomát.

– **MIÉRT ÉPPEN AZ ORVOSIT VÁLASZTOTTA, HISZEN AZ ÖN EREDMÉNYEIVEL BÁRMILYEN MÁS IRÁNYBA IS INDULHATOTT VOLNA?**

– Erre két okom is volt. Úgy gondoltam, hogy, ha szüleim majd betegek lesznek, jó lenne, ha én gyógyíthatnám őket. A másik sokkal prózaibb ok: amikor eljött az ideje, édesanyám a kezembe nyomott egy pályaválasztási tanácsadó könyvet, amelyet tüzetesen áttanulmányoztam, és úgy gondoltam, hogy az ott felsoroltak közül csakis az orvosi pálya jöhet szóba. Ezzel el is dőlt a sorsom.

– **HOGYAN LETT ÉPPEN RÖNTGEN-ORVOS?**

– Kényszerből. Mindig sebész akartam lenni. Szerettem volna azonban elkerülni a kötelező vidéki pályakezdet, és úgy tudtam Budapesten maradni, hogy a János kórházban röntgenest kerestek, és én inkább ezt, a lakóhelyünktől 5 percre lévő munkahelyet választottam a vidéki állás helyett. Voltak kétségeim, de hamarosan beleszerettem, és ott ragadtam. Nagyon izgalmasnak találtam, hogy a röntgengéppel képet kapunk a betegek testének belső világáról, és fontos információkat szerezhethünk ahhoz, hogyan kezdjük a gyógyításhoz. A szakvizsgára való felkészülésben nagy előny volt, hogy hétévesen, a háború után egy évig Svájcban éltem, és tökéletes német nyelvtudással tértem haza. Az ott szerzett nyelvismeret tette lehetővé, hogy áttanulmányozzak egy több mint 20 kötetes német nyelvű szakkönyvet.

– **HA VISSZATEKINT, MELYEKET GONDOLJA ORVOSI PÁLYÁJA LEGFONTOSABB ÁLLOMÁSAINAK?**

– Azokat az időszakokat, amelyekben létrehozni, teremteni lehetett valami hasznosat, és ahol jól éreztem magam. Sajnos volt olyan munkahelyem is, ahova nem szívesen jártam be, de ha mégis ki kell emelni néhányat, az egyik mindenképpen a kerepestarcsai Flór Ferenc Kórház, amelynek egyik alapító tagja voltam mint radiológus másodfőorvos. Oda 1979-ben úgy költöztünk be, hogy még bokáig jártunk a törmelékben. Tudom magamról, hogy jó szervező vagyok, és ezt igyekeztem kihasználni. Egy hét múlva már fogadtuk a betegeket. Ott 1984-ig dolgoztam. Szívesen gondolok az 1984-től 1996-ig tartó időszakra is, amelyet az Erzsébet Kórházban töltöttem kinevezett osztályvezető főorvosként, és szintén sok szervezőmunkámba került, hogy gördülékenyen menjenek a dolgok. Mellette 1990-től 1996-ig a VI. kerületi Orvosi Kamara titkára, valamint budapesti és országos küldötte is voltam.

– **MIKOR KERÜLT A XVI. KERÜLETBE?**

– 12 éve kerültem a Kertvárosi Egészségügyi Szolgálathoz, amikor felszámolták a Rókus Kórházat. Ismertem a Jókai úti szakrendelőt, mert helyettesítőként már jártam a XVI. kerületben. Úgy gondoltam ez jó munkahely lesz, és nem is csalódtam.

– **AZ ÖN SZEME LÁTTÁRA TÖRT BE AZ ORVOSTUDOMÁNY TERÜLETÉRE AZ ELEKTRONIKA. MIT HOZOTT A DIGITÁLIS VILÁG AZ ÖN SZAKMÁJÁBAN?**

– Minden szempontból forradalmi előrelépést, és fejlődést. Lerövidültek a vizsgálatok, sokkal kisebb sugárterhelést kap a beteg, és sokkal pontosabb képet látunk a képernyőn. A képminőség javulásával egyenes arányban javult a kiértékelés pontossága is. A digitális eszközök képe sokkal több információt hordoz, mint a röntgenfilm. Nagyon örültünk, hogy az Önkormányzattól nemrég kaptunk két csúcsmínőségű – nagyon drága – diagnosztikus monitort, amilyenekkel kevés szakrendelő büszkélkedhet, és amelyek az apró képrészletek analizálására teremtenek a korábbinál nagyságrendekkel jobb lehetőséget. Sokkal hitelesebb képet kapunk, mint az előhívott rönt-

genfilmek esetében, amelyet kidolgozás közben több olyan baleset is érhetett, amelyek megnehezítették, bizonytalanná tették a kiértékelést.

– **A TECHNIKA ROHAMOS FEJLŐDÉSE AZT IS JELENTI, HOGY A FELHASZNÁLÓNAK KEVESEBB SZAKÉRTELEM IS ELÉG A JÓ EREDMÉNYHEZ?**

– Ez egyáltalán nincs így. A technika csak a jobb minőségű felvétel elkészítésében nyújt segítséget. Ami a képen látszik, azt csakis komoly szakértelem és gyakorlat birtokában lehet kiértékelni.

– **HA VALAKI ÖNRE NÉZ, NEM LEHET BIZTOS BENNE, HOGY MELYIK OLDALÁN ÁLL A NYUGDÍJKORHATÁRNAK. ANNÁL MEGLEPŐBB AZZAL SZEMBESÜLNI, HOGY ÖN 1938-BAN SZÜLETETT, TEHÁT BÁRMIKOR VISSZAVONULHATNA. NEM VÁGYIK ARRA, HOGY HÁTRAHAGYJA A MUNKA MEGPRÓBÁLTATÁSAIT ÉS NE MÁSOKÉRT ÉLJEN, HANEM ÖNMAGÁÉRT?**

– Két okból nem teszem ezt. Az egyik, hogy egyszer már megpróbáltam, korkedvezményes nyugdíjba vonultam, de mindössze 7 hónapig bírtam. Üresek voltak a napjaim, így visszatértem, és örömmel fogadtak. A másik pedig az, hogy ebben a pillanatban nem tudom, ki lehetne az utódom, annyira kevés a radiológus. Ezt a szakmát csak hivatástudatból lehet csinálni, hiszen aki altatórvosnak, laborosnak, vagy röntgenorvosnak megy, nem számíthat paraszolvenciára. Így nálunk még nagyobb a hiány, mint más orvosi szakmák területén. Úgy gondolom, hogy amíg jól érzem magam a munkában, és a Jóisten ad hozzá egészséget, még folytatom.

MÉSZÁROS TIBOR